

El Diacrític | | Actualitzat el 01/02/2021 a les 14:03

T'hauria agradat, Ramon

Relat en primera persona de Roser Iborra de l'homenatge a les víctimes dels bombardejos feixistes sobre Vic | «El coneixement humà és essencial perquè la memòria no sigui només una freda recordança de les xifres»

L'historiador Josep Casanovas explicant un dels bombardejos de l'aviació franquista sobre Vic al davant de la Casa Serratosà, on encara es poden veure en la façana els efectes de la metralla | Josep Comajoan

Ahir vaig tenir la sort de poder assistir a l'acte de memòria històrica de Vic que recordava els bombardejos feixistes dels anys 1938 i 1939 (<https://www.elsetembre.cat/noticia/962/homenatge-victimes-dels-bombardejos-feixistes-sobre-vic-1938-1939>), organitzat per l'Esquerra Independentista de Vic. Hi he assistit diversos anys, però en aquesta ocasió em va agradar especialment per diverses raons. També t'hauria agradat, Ramon Ripoll, impulsor durant anys d'aquesta celebració. Em sembla que va ser ahir mateix que em trucaves:

- Pots venir-hi a recitar un poema? Pots trobar més poetes? Pots buscar textos adients?

I per primera vegada, Ramon, vam recórrer els llocs en què van caure les bombes. Vam veure encara la façana escrostonada de la casa Serratosà, davant de la qual havíem passat moltes vegades sense veure-hi res. I que ja mai més no ens resultarà indiferent.

I no només això. L'historiador Josep Casanovas ens va situar en el temps i en els llocs sense enfardegaments ni circumloquis innecessaris. I ens va parlar de les víctimes i de les seves circumstàncies: qui eren, quina edat tenien, de què treballaven, on eren en els moments tràgics. I

això tampoc no s'oblida mai més. Del 39 ençà no han passat tants anys. Podien haver estat els nostres pares o mares, avis, besàvies. El coneixement humà és essencial perquè la memòria no sigui només una freda recordança de les xifres. Som hereves d'aquella barbàrie però també d'aquella resistència, d'aquella lluita tan gran, tan viva. No només de la por dels vençuts.

També em van agradar especialment les cançons entre revolucionàries i intimistes (o potser tot és la mateixa cosa?) de Mar Pujol. Gent jove i no només cabells blancs. La memòria històrica és urgent i necessària generació rere generació.

Ah, i la Internacional després dels Segadors. Això sí que em va emocionar de valent. Tota una declaració de principis. Res d'independentisme màgic! Serem fidels per sempre més a la classe treballadora, farem un país millor des de baix, que és on es fonamenta la llibertat i la dignitat de les persones.

A l'hora de posar les flors a la barana del Temple Romà, just per sobre de la placa esquifida i patètica que ni es veu i que recorda les víctimes amb una veu massa petita i trencada, em va semblar veure't amb el puny enlaire, just al costat de l'equip de so. I és que hi eres, Ramon. Sempre hi seràs.